

Cartes

L'oportunitat perduda amb l'Estany de Banyoles

Joan Luengo Sala. regidor d'ICV- independents de Banyoles.

El passat juliol de 2014 el Parlament de Catalunya aprovava una resolució per iniciar el tràmits d'un procés participatiu per millorar la protecció de l'Estany de Banyoles. Aquesta decisió va ser consensuada per tots els partits polítics presents a la Comissió de Territori i Sostenibilitat del Parlament, amb excepció de la CUP, que no hi era present. Un cop aprovada la resolució, la directora del departament, Marta Subirà, va venir a l'Ajuntament de Banyoles a explicar que els pressupostos del 2015 preveurien una partida pressupostària específica per fer aquest procés participatiu els primers 6 mesos de l'any 2015. Doncs el més calent és a l'aigüera. Un cop convocades les eleccions i dissolt el Parlament de Catalunya, el conseller Santi Vila, la directora Marta Subirà i el Govern de Catalunya, tot i tenir competències i acord de tots els partits, no han complert allò que el territori reclamava i reclama. Una altra oportunitat perduda, i qui any passa, legislatura empeny. Mentrestant, l'Estany no aconsegueix ser un espai amb la figura de protecció ambiental que li correspon a la categoria que té i les condicions que el fan únic. No sé si el pròxim «nou país», que alguns anhelem, farà possible que això canviï, però del que estic segur és que alguns no compleixen allò que diuen, i el pròxim 27-S també haurem de tenir-ho en consideració.

Perquè existeixi

la reciprocitat

Lluís Esquena Romaguera. Torroella de Montgrí.

En la seva catequesi sobre la família, al fil del Sínode sobre la Família, el Sant Pare ha abordat un tema crític per al debat social: l'anomenada teoria de gènere, que ha impregnat les ideologies modernes i tracta d'imposar-s'hi des dels poders públics, l'escola i els mitjans de comunicació. Francesc va explicar que la diferència entre home i dona no és per competir o dominar, sinó perquè existeixi la reciprocitat necessària en la comunió i la generació humana.

Sobre les declaracions

de Josep Bou

Xavier Serra Besalú. Girona.

Sóc ben conscient que l'opinió del Sr. Josep Bou, empresari, quan diu que –cito el diari del dia 21– «els inversors desapareixen amb aquestes afirmacions dels independentistes, que s'han carregat l'esperit de la burgesia catalana i del catalanisme moderat», parla a títol personal. Ell pot demanar el vot per al PP o pe al partit que vostè vulgui, però que no em presenti com a dogma el que ningú sap que passarà: i si fos bo?

Els catalans de «l'esperit de la burgesia» que ell defensa no són tots els catalans, és una imatge dels «ricatxons», pot ser?: menys mal que encara n'hi ha que som gent corrent i que tenim ideals. No s'acaba el món en els euros, i ens en sortirem. De fet, quan segur que farem fallida és si ens segueixen escanyant, i sotmetent per majories alienes.

No hi ha mai ningú que vulgui canviar la seva situació «per anar a pitjor»: mirarem de fer un país millor, en pot estar segur, Sr. Bou.

Mentrestant, si vol posar els seus calerons en un altre lloc o si li sembla que el discurs de la por és prou ètic, pot

seguir. No és pas el millor exemple de coratge i coherència per als joves, però segur que alguns el premiaran. I tot això ho dic, amb un petit punt d'ironia, però amb gran respecte a la llibertat d'expressar aquestes idees que vostè proclama: pensi que allà fora no et deixen pas dir aquestes coses amb tanta llibertat.

Què és art?

Jordi Pausas. París.

No cal endinsar-se gaire en la història de la cultura occidental per assabentar-se de les circumstàncies que motivaren que la música s'estimbés a la recerca de «sons nous» i que l'art pictòric i escultòric acabés abocat al «cul-de-sac» en què fatalment es troba, ja que els qui el practiquen és gloriegen de prescindir de l'art del dibuix, la perspectiva i l'anatomia...

És abracadabrant –el ridícul és incommensurable– que els partidaris d'aquestes coses tractin de mal educats, ignorants i provocadors els ciutadans que civilitzadament gosen manifestar públicament la seva opinió. El daltabaix de l'anomenat oficialment «art contemporani» –finançat, ai! amb els impostos dels ciutadans, altrament no existiria– és inenarrable, pueril i insignificant. És per tot això que ha esdevingut l'art del no-res...

La fotografia que il·lustrava la informació sobre una nena cremada a Roses a la pàgina 16 d'ahir no es corresponia amb aquesta notícia.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/08/24/cartes/740270.html?utm_source=rss